

[Gert Petersen]

Jeg kunne godt have lyst til at bede socialdemokraterne om at studere denne regeringsprogram indgående, men læst gennem socialistiske briller. Tag dem på, som man brugte, dengang man skrev principprogrammet fra 1977! Forfatteren dér havde faktisk socialistiske briller på. Prøv at studere det program, som vi nu er stillet over for, med disse briller! Dette er en for det kapitalistiske samfund særdeles relevant politik, et forsøg på at helbrede den syge kapitalisme med de midler, som nu engang hører ulighedens og ulykkelighedens samfund til.

Ikke at jeg et sekund tror på, at helbredelsen vil lykkes. For når den danske statsminister siger, at lønvæksten i Danmark må holdes nede under 4 pct., så vil den vesttyske komme og sige, at den her hos os i Vesttyskland skal holdes nede under 3 pct., og så kommer fru Thatcherovre i England og siger: nej, hos os skal den holdes nede under 2 pct. Samtidig konkurrerer de førende vestlige industrilande i overensstemmelse med den nyliberalistiske filosofi også om, hvem der kan præstere de største og mest asociale nedskæringer på de offentlige budgetter. Det samlede resultat er, at hele det internationale marked oversvømmes af langt flere varer, end folk kan aftage, fordi købekraften reduceres over hele linjen og den offentlige sektor sættes på afmagringskur i alle landene. Altså bliver krisen endnu dybere, arbejdsløsheden endnu mere omfattende, konkurserne endnu talrigere.

Det bør ikke overraske nogen, om den indkomst- og nedskæringspolitik, der her er lagt op til, inden for en nær fremtid betyder 400.000 arbejdsløse herhjemme.

Helbredelsen vil ikke lykkes, idet det er selve den udemokratiske økonomiske struktur, som kaldes kapitalisme, der er syg ind til marven. Det opgiver jeg naturligvis at få de fire regeringspartier til at forstå, men jeg har stadig væk et håb om, at det på et eller andet tidspunkt går op for socialdemokraterne, selv om jeg må sige, at den afgående socialdemokratiske regerings sidste plan jo også var et knæfald for kapitalismens egen mekanik. De socialdemokratiske regerings store forlig i 1976, 1977 og 1980 for ikke at tale om det store dyrtidsindgreb, som den socialdemokratiske regering foretog i december 1979, var udtryk for den samme grundholdning, som vi møder hos denne regering. Holdnin-

gen blev ikke bragt så konsekvent til udførelse, derfor heller ikke så brutalt, men logikken bagved var den samme.

Heller ikke nogen socialdemokratisk plan kunne besvare det afgørende spørgsmål: hvis lønmodtagerne udviser tilbageholdenhed, hvordan sikrer vi os da, at den omsættes i produktive investeringer og nye arbejdspladser? Svaret var hver gang: ja men det håber og tror vi da. Man håbede og troede på kapitalens samfundssind. Så naiv er den nuværende regering åbenbart ikke. Den er også tætte på kapitalen, det skal jeg indrømme, end socialdemokratiet er. Venskabet med Industrirådet og de høje herrer i bankerne er nærmere. Denne regering går helt åbenbart ud fra, at kun hvis staten kan sikre kapitalen nogle virkelig overfede profitter, som det vel må hedde på nydansk, er der håb om, at i hvert fald nogle smuler heraf bruges til investering i produktion og arbejdspladser. Og så må den øvrige befolkning betale prisen, som består i at likvidere den samfundsmæssige solidaritet, og som skal erlægges fortrinsvis af de arbejdsløse, de lavtlønnede, de unge, de syge og de gamle.

Jeg vil opfordre socialdemokratiet til, at vi i fællesskab vender os mod denne politik og gør vort yderste for at afværge disse anslag. Jeg appellerer til socialdemokratiet om at føre en klar oppositionspolitik. Jeg advarer mod smålig taktik for at lade regeringen overleve, til et valg passer bedst i det partipolitiske kram. Dette er for alvorligt, for meget står på spil. Denne regering må bremses, den må bringes til fald så hurtigt som overhovedet muligt. Men den borgerlige regerings VK-plan bør ikke afløses af en udvandet og lidt mildere VK-plan. Skal krisen overvindes, er det nødvendigt at sætte ind mod selve den syge økonomiske struktur.

Vil vi det solidariske samfund med mindre indkomstforskelle og bedre tryghed for medborgerne og sikring af de dårligst stillede og større social retfærdighed og samtidig gøre en indsats mod arbejdsløsheden, mod underskuddet på betalingsbalancen, så kan vi ikke acceptere, at investeringer skal afhænge af private profitudsigter. Så er en socialistisk reformpolitik en aktuel nødvendighed med den offentlige sektor som drivkraft også for produktion, med samfundsstyring af investeringerne og indførelse af økonomisk demokrati og virksomhedsdemokrati, med skatte-